Súd:	Okresný súd Martin
Spisová značka:	10C/20/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5107222869
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Dušan Pagáč
ECLI:	ECLI:SK:OSMT:2017:5107222869.15

Rozhodnutie

Sudca Okresného súdu Martin JUDr. Dušan Pagáč, v právnej veci žalobcu: A.. S. S., H.. XX.XX.XXXX, C. Ž., H. Z. M. XX, právne zastúpený JUDr. Tatianou Polkovou, advokátom so sídlom v Žiline, Horný Val 24, P.O. Box 6, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, v konaní o zaplatenie 3.319,39 €, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaná Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3 319,39 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom, ktorý bol súdu doručený dňa 01.08.2007, žalobca (ďalej len „navrhovateľ“) žiadal, aby žalovaná v rade 1/ Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR (ďalej len „odporca“) a žalovaný v rade 2/ Ministerstvo vnútra SR (ďalej len „odporca v rade 2“) solidárne zaplatili navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy 3.319,39 €, ktorá mu bola spôsobená tým, že odporcovia zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti. Navrhovateľ uviedol, že v procesnom postavení poškodeného dňa 21.03.2007 preštudoval vyšetrovací spis vedený v trestnej veci voči T. K. a spol., pre trestný čin ohovárania podľa § 206 ods. 1, 2 Tr. zákona. Táto trestná vec bola vedená na Okresnom riaditeľstve PZ, Útvar justičnej a kriminálnej polície Bratislava I. pod sp. zn. Č.: X.-XXX/X-X.-X-XXXX-Č.. Navrhovateľ zistil, že T. K. pri svojom výsluchu dňa 17.06.2004 okrem iného predložila aj listinný dôkaz, a to „Vyhodnotenie I.“ k dôkaznej situácii vo veci trestnej činnosti na Okresnom súde v Žiline. Tento materiál bol podľa navrhovateľa súčasťou tajného spisu, ktorý bol vedený na Krajskom súde v Banskej Bystrici. Z trestného spisu a z výpovede T. K. zistil, že materiál „Vyhodnotenie I.“ bol podkladom pre články v časopisoch, ktorých autorom bola menovaná a tieto články ho dehonestovali po spoločenskej a pracovnej stránke. Navrhovateľ uviedol, že T. K. nie je podľa Zákona číslo 215/2004 Z.z. o ochrane utajených skutočností, oprávnená sa s takýmto tajným materiálom oboznamovať a disponovať s ním. Ďalej uviedol, že „Vyhotovenie I.“ je prejavom nebývalej hrubej policajnej brutality vo vzťahu k jeho osobnostným právam a je obviňovaný z konania, ktoré predstavuje nielen porušovanie základných etických a morálnych noriem občanov, ale i porušovanie povinností sudcu. Sú mu prisudzované charakterové črty zločinca, ktorý zneužíva svoje povolanie a postavenie v ňom, pričom takéto charakterové črty sú mu neznáme. Obsah tejto písomnosti je pre neho ponižujúci, pretože ho z hľadiska osobnostného posúva do suterénu ľudskej morálky. Navrhovateľ uviedol, že za takejto situácie by jeho mlčanie mohlo byť spájané s priznaním pravdivosti obsahu materiálu „Vyhodnotenie I.“. Navrhovateľ ďalej uviedol, že s trestným spisom, ktorý obsahuje uvedený materiál, sa v rámci súdneho konania oboznamovalo množstvo osôb, a to nielen úradných a nemá žiadnu inú možnosť pred týmito osobami sa očistiť, len podaním žaloby o ochranu svojej osobnosti. S poukazom na povahu a okolnosti zásahu do jeho osobnostných práv, si navrhovateľ uplatnil právo na zadosťučinenie, a to vo forme náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3.319,39 €. Navrhovateľ uviedol, že žaloval aj Krajské riaditeľstvo PZ v Banskej Bystrici, pretože sporný

policajný spis sa nachádzal na tomto riaditeľstve v Banskej Bystrici. Ďalej žaloval Ministerstvo vnútra SR a Slovenskú republiku - Ministerstvo vnútra SR, pretože podľa neho tieto subjekty zodpovedajú za činnosť všetkých policajných zložiek v Slovenskej republike, a preto za zásah do jeho práv na ochranu osobnosti zodpovedajú.

2. Krajské riaditeľstvo PZ Banská Bystrica, ktoré pôvodne vystupovalo ako odporca v rade 1/ bolo rozhodnutím zriaďovateľa Ministerstvom vnútra SR ako rozpočtová organizácia zrušené. Podľa ustanovenia § 21 ods. 13 Zákona číslo 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, práva a povinnosti tejto rozpočtovej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra SR. Toto rozhodnutie Ministerstva vnútra SR je v spise založené na č.l. 352.

3. Krajské riaditeľstvo PZ v Banskej Bystrici sa k žalobe vyjadrilo podaním zo dňa 02.10.2008, v ktorom uplatnený nárok navrhovateľa na ochranu osobnosti neuznalo, pretože nie je spracovateľom sporného materiálu „Vyhotovenie I.“. Krajské riaditeľstvo PZ namietalo, že navrhovateľ nepreukázal kto je spracovateľom tohto materiálu, ani to, kto tento materiál šíril, niekomu sprístupnil a tým zasiahol do jeho práv na ochranu osobností.

4. Ministerstvo vnútra SR (pôvodne odporca v rade 2) a Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra sa k žalobe vyjadrili podaním zo dňa 13.10.2011 a namietali nedostatok pasívnej legitimácie na strane Slovenskej republiky. Podľa odporcov zodpovednosť štátu prichádza do úvahy len pri špecifických, zákonom predpokladaných prípadoch (napríklad Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu). Takáto zodpovednosť štátu nie je vo veciach ochrany osobnosti voči navrhovateľovi daná, pretože postavenie štátu ako pasívne legitimovaného subjektu, prichádza do úvahy len v zákonom predpokladaných prípadoch. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/201/2007 - 219 zo dňa 28.10.2008. Podľa odôvodnenia tohto rozsudku Ministerstvo vnútra SR ako príslušný služobný úrad zodpovedá za výkon služobného pomeru policajta a táto zodpovednosť nie je daná štátu. Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra poprela skutočnosť, že kompromitujúci materiál („Vyhotovenie I“) pochádza z policajného prostredia a namietali vierohodnosť tohto predloženého písomného dôkazu. Pretože materiál „Vyhodnotenie I“ nepochádza z prostredia Ministerstva vnútra SR, namietal nedostatok pasívnej legitimácie Ministerstva vnútra SR ako odporcu v konaní. Ministerstvo vnútra SR a Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra namietala, že sporná pohľadávka na náhradu nemajetkovej ujmy je premlčaná, pretože nárok nebol uplatnený vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Podľa názoru odporcov právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy a z toho dôvodu sa premlčuje. Odporcovia vo svojom vyjadrení poukazovali aj na nesplnenie dôkaznej povinnosti zo strany navrhovateľa. Poukázali aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/15/2003, podľa ktorého pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť, alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať následne z reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti, alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa názoru odporcov žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal mieru a intenzitu zásahu do jeho práv na ochranu osobnosti a preto navrhli žalobu zamietnuť.

5. Porovnávaním návrhu na začatie konania v právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III. sp. zn. 15Ct/22/2003 s návrhom v tejto veci súd zisťoval, či nie je daná prekážka začatej veci podľa § 83 O.s.p..

Podľa § 83 O.s.p., začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie.

Prvostupňový súd zistil, že predmet sporu, ktorý je vedený na Okresnom súde Bratislava III. sp. zn. 15Ct/22/2003, ako aj účastníci tohto konania sú totožní s účastníkmi konania v tomto spore, a rovnaký je aj predmet obidvoch týchto sporov. Z týchto dôvodov konanie v tejto veci pre prekážku začatej veci (litispendencia) zastavil, pretože konanie v tomto spore sa začalo neskôr ako konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III. Dôvody pre zastavenie konania súd podrobne uviedol v uznesení súdu č.k. 10C/20/2011-663 zo dňa 19.04.2013.

Krajský súd Nitra uznesením č.k. 20Pco/311/2013-678 zo dňa 30.10.2013 uznesenie prvostupňového súdu o zastavení konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmet konania v súdenej veci je síce totožný s predmetom konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III. sp. zn. 15Ct/22/2003 a totožný je aj okruh účastníkov, avšak skutkový základ, od ktorého navrhovateľ odvíja žalobou uplatnený nárok v tomto konaní, nie je totožný ako v konaní sp. zn. 15Ct/22/2003. Súčasťou spisu je listinný dôkaz „Vyhotovenie I. - k dôkaznej situácii vo veci trestnej činnosti na Okresnom súde v Žiline“, v prípade väzobne trestne stíhaného sudcu A.. M. S. a podozrivého predsedu Okresného súdu Žilina A.. S. S. a spol. (číslo listu 118). Navrhovateľ svoj nárok na ochranu osobnosti odvíja od tohto materiálu. Z návrhu je zrejmé, že skutkovým základom žaloby je skutočnosť, že v označenom materiáli „Vyhodnotenie I.“ sú uvedené nepravidé údaje o jeho osobe, voči ktorým nemá inú možnosť obrany ako podaním žaloby. Pokiaľ ide o uvedenie informácií o trestnom spise sp. zn. 6T/47/2007 a v tejto súvislosti zmienka o výpovedi T. K. pri výsluchu zo dňa 17.06.2004, tieto sú len poukazom na okolnosti, z ktorých navrhovateľ zistil, že existuje materiál s označením „Vyhodnotenie I.“. Z návrhu vyplýva, že navrhovateľovi nie je známa osoba, ktorá tento materiál vypracovala, a preto podal návrh voči viacerým subjektom. V priebehu konania pred súdom prvého stupňa a to na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 12.06.2012 (číslo listu spisu 216) navrhovateľ výslovne uviedol, že predmetom tohto sporu je zásah do jeho práv na ochranu osobnosti obsahom materiálu „Vyhodnotenie I.“, ktoré obsahuje operatívne poznatky získané odpočúvaním, sledovaním a iným spôsobom. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III. sp. zn. 15Ct/22/2003 je zásah do práv na ochranu jeho osobnosti spôsobený nezákonnými odposluchmi. Podľa názoru odvolacieho súdu z listinného dôkazu, o ktorý navrhovateľ opiera žalobu „Vyhotovenie I.“, nevyplýva na základe akých informácií, zdrojov, alebo činností boli údaje tvoriace obsah tohto dokumentu získané. Tento dokument ako vyplýva aj z jeho názvu je vyhodnotením dôkaznej situácie trestnej činnosti na Okresnom súde v Žiline. Navrhovateľ namieta pravdivosť údajov obsiahnutým v dokumente poukazujúc aj na to, že v ňom uvedené informácie boli súčasťou spisu, ktorý bol vedený na Krajskom súde v Banskej Bystrici, v režime „prísne tajné“ a na Krajskom riaditeľstve PZ v Banskej Bystrici v rovnakom režime. Z obsahu návrhu a doterajšieho obsahu spisu preto vyplýva, že v tomto konaní navrhovateľ nezákonnosť, resp. zásah do jeho osobnostných práv zhliada v samotnom obsahu uvedeného dokumentu, popierajúc pravdivosť jeho obsahu, ktorý mal byť navyše utajený, pričom jeho obsah bol získaný nezákonnými spôsobmi. Z týchto dôvodov nie je splnená podmienka rovnakého skutkového základu žalobou uplatneného nároku v tomto konaní a v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III. pod sp. zn. 15Ct/22/2003.

6. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k.10C/20/2011 - 717 zo dňa 20.06.2014 a to tak, že Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom vnútra zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3 319,39 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu žalobcu voči žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky zamietol a rozhodol aj o trovách konania tak, že Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom vnútra zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 778,99 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

Odvolací súd uznesením č.k. 8Co/44/2015 - 791 zo dňa 31.01.2017 rozsudok okresného súdu vo výroku I, ktorým zaviazal Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom vnútra zaplatiť žalobcovi sumu 3 319,39 € a vo výroku III, ktorým Slovenskú republiku zaviazal povinnosťou nahradiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 778,99 € zrušil a vec v týchto častiach vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Výrok rozsudku okresného súdu II, ktorým žalobu voči Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky zamietol a ktorým výrok IV, ktorým Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky nepriznal nárok na náhradu trov konania, odvolaním napadnuté neboli a nadobudli právoplatnosť.

Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie prvostupňového súdu nezodpovedá požiadavkám ustanovenia § 157 ods. 2 v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku. Pretože prvostupňový súd nedostatočne odôvodnil, z akého dôvodu je daná zodpovednosť štátu a nie štátneho orgánu s vlastnou právnou subjektivitou (Ministerstvo vnútra SR). Nedostatočným spôsobom odôvodnil prípustnosť uplatneného nároku voči štátu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka napriek osobitej právnej úprave zodpovednosti štátu uvedenej v Zákone č. 58/1969 Zb., resp. Zákona č. 514/2003 Z.z. a Zákona č. 171/1993 Z.z. Podľa odôvodnenia odvolacieho súdu prvostupňový súd náležite nezdôvodnil, z akého konkrétneho dokazovania jednotlivé skutkové závery vyvodil, hlavne o objednávateľovi autorovi sporného materiálu a jeho sprístupneniu pre účely politického boja. Nedostatočným spôsobom odôvodnil aj skutočnosť, že žaloba bola podaná pred uplynutím trojročnej premlčacej lehoty. Náležitým spôsobom neodôvodnil ani výšku prisúdenej náhrady nemajetkovej ujmy s ohľadom na vyžadovanú značnú mieru

následkov pre žalobcu s prípadným proporcionálnym prihliadnutím k tomu, že žalobca si v osobitnom súdnom konaní už uplatnil peňažné nároky vo výške 199 163,51 €.

7. Súd vo veci vykonal ďalšie dokazovanie a to vypočutím právnych zástupcov sporových strán a to na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 21.09.2017.

Žalobca vypovedal, že pasívna legitimácia štátu za zásah do práv na ochranu jeho osobnosti vyplýva z hmotného práva a bola opakovane judikovaná viacerými súdmi v obdobných prípadoch, v ktorých bol žalobca účastníkom konania. Žalobca vypovedal, že s uplatnením námietky premlčania nesúhlasí, pretože polícia konala veľmi arogantným a neslušným spôsobom a svojou nedbanlivosťou umožnila zverejnenie utajovaných skutočností a takéto svoje nezodpovedné konanie sa snaží prekryť námietkou premlčania. Takéto konanie považuje žalobca za krajne nemorálne. Žalobca poukázal na to, že v právnom štáte nie je možné pripustiť obdobné praktiky polície. Poukázal aj na to, že k úniku tajných materiálov (ktoré sa týkali jeho osoby) došlo nielen pred 20 rokmi, ale k úniku utajovaných materiálov dochádza bežne a to napríklad v daňových úradoch. Pokiaľ by právny štát existoval, takéto nekalé praktiky by sa nepoužívali. Žalobca vyjadril názor, že štát zastúpený Ministerstvom vnútra má pomáhať a chrániť občanov a nie vykonávať tajné kriminálne šetrenie a spracovávať vyhotovenia v režime tajné a potom od poškodenej osoby žiadať, aby sa bránila v premlčacej lehote, keď táto osoba nemá ani potuchu o tom, že nejaké tajné kriminálne šetrenie voči nej prebieha.

Právna zástupkyňa žalovaného vyjadrila názor, že v danej veci nie je daná ich pasívna legitimácia a v tejto súvislosti poukázala na viaceré rozsudky Najvyššieho súdu SR a poukázala aj na Nález Ústavného súdu. Právna zástupkyňa poukázala na to, že námietka premlčania, ktorú vzniesli, je dôvodná a uviedla, že žalobca nepreukázal, že utajované materiály vznikli a prenikli z prostredia polície. Podľa názoru právnej zástupkyne premlčacia lehota na uplatnenie žalovaného nároku začala plynúť dňa 17.06.2004, keď boli kompromitujúce materiály doručené do súdneho spisu. Tieto materiály boli predložené novinárkou K. v čase, keď bola vyšetrovaná.

8. Navrhovateľ vypovedal, že žalobu na ochranu osobnosti nemohol podať ako jeden ucelený celok, pretože o konaní štátu a iných subjektov, ktoré zasahovali do jeho práv na ochranu osobnosti sa dozvedal len postupne. Žaloby na ochranu svojej osobnosti navrhovateľ podával postupne, ako sa o týchto zásahoch dozvedal. Tento argument je možné akceptovať, pretože väčšia časť celého radu konaní štátu a iných subjektov, ktoré zasahovali do práv na ochranu jeho osobností, bola uskutočňovaná v utajení a navrhovateľ mohol uplatňovať svoje práva len postupne podľa toho, ako sa o jednotlivých zásahoch dozvedal. Napríklad vtedy, keď zistil, že do práv na ochranu jeho osobnosti bolo zasiahnuté aj obsahom utajeného materiálu „Vyhotovenie I.“. Dozvedel sa to len náhodou a to dňa 21.03.2007, keď sa v postavení poškodeného oboznamoval s obsahom vyšetrovacieho spisu vedenom na Okresnom úrade justičnej polície PZ Bratislava I. pod č.k. Č.:X.-XXX/XXXX. Nahliadnutím do tohto spisu navrhovateľ zistil, že tento vyšetrovací spis obsahuje materiál „Vyhodnotenie I. - k dôkaznej situácii vo veci trestnej činnosti na Okresnom súde v Žiline“ ohľadne väzobne trestne stíhaného sudcu A.. S. M. a nadväzne podozrivého predsedu Okresného súdu Žilina A.. S. S. a spol.“. Predmetom tohto sporu je zásah do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, ku ktorému došlo obsahom tohto materiálu, označeného ako „Vyhodnotenie I.“, ktorý hrubým spôsobom do tohto jeho práva zasiahol. Jednalo sa o tajný materiál, ktorý obsahuje vyhodnotenie operatívnych poznatkov zistených políciou z nelegálneho odpočúvania navrhovateľa, ako aj z iných neznámych zdrojov.

9. Bolo preukázané, že protiprávne sledovanie navrhovateľa a jeho odpočúvanie sa začalo vykonávať na základe žiadosti tohto štátu zastúpeného Ministerstvom vnútra SR, a to prostredníctvom jeho podriadenej zložky Prezídia PZ - Správa kriminálnej a finančnej polície, Úrad organizovanej trestnej činnosti so sídlom v Bratislave, ulica Račianska č. 45. Táto organizačná zložka Ministerstva vnútra SR požiadala Krajský súd v Banskej Bystrici o povolenie odpočúvať telekomunikačnú prevádzku navrhovateľa na obdobie troch mesiacov. Neskôr bolo toto povolenie viackrát predĺžené. Rozhodnutia o povolení odpočúvať navrhovateľa boli Ústavným súdom SR zrušené. Pre rozhodnutie tohto sporu je podstatné, že poznatky získané políciou protiprávnym odpočúvaním navrhovateľa, ale aj inými spôsobmi boli predmetom viacerých písomných analýz, informácií a vyhodnotení a ako tajný materiál boli štátom protiprávne zverejnené.

10. Dokazovaním a to čítaním tajného spisu, ktorý je vedený na Krajskom súde v Banskej Bystrici sp. zn. KS-D-5-29/2004 (predtým 0029/99) bolo zistené, že materiál „Vyhotovenie I.“ je súčasťou tohto spisu a tento materiál bol vypracovaný políciou. Časť tohto materiálu označeného ako „Vyhodnotenie I“ sa nachádza v spise súdenej veci na č.l. 118-120 a časť tohto materiálu sa nachádza na č.l. 307-314. Celý tento materiál sa nachádza aj v trestnom spise, ktorý je vedený na Okresnom súde Bratislava I. sp. zn. 6T/47/2007, a ktorý je k civilnému spisu pripojený. Fotokópie týchto materiálov sú zhodné s originálom, ktorý sa nachádza v spise Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. KS-D-5-29/2004. Materiál „Vyhodnotenie I.“ obsahuje 18 strán textu, a je členený na 46 hodnotiacich bodov. Obsahuje také údaje, ktoré navrhovateľa vykresľujú ako spodinu spoločnosti a ponižujú ho. Materiál predstavuje navrhovateľa ako človeka bez etických a morálnych zásad, ktorý porušuje zákony a zneužíva svoje postavenie predsedu súdu.

11. S trestným spisom 6T/47/2007, ktorý obsahuje sporný materiál „Vyhodnotenie I.“ sa počas vyšetrovania trestného konania oboznamovalo veľké množstvo ľudí a to sudcov, prokurátorov, advokátov, advokátskych koncipientov, administratívnych pracovníkov, pred ktorými nemá navrhovateľ žiadnu možnosť sa očistiť. Väčšina osôb, ktoré sa zúčastnili trestného konania mali aj možnosť sa s trestným a vyšetrovacím spisom oboznámiť, a teda aj s obsahom „Vyhodnotenia I.“. Pracujú v prostredí justície, prokuratúry, alebo sú úzko na tieto oblasti pracovne napojené. Hodnotenie týchto ľudí môže byť pre navrhovateľa dôležité aj z hľadiska jeho budúcej kariéry, ale aj svojho súkromného rodinného života. Navrhovateľ celú svoju prax pôsobil v justícii. Ani raz nebolo voči nemu vedené disciplinárne konanie, má povesť profesionálneho sudcu a údaje o jeho rozhodovacej činnosti zverejnené na internete sú pozitívne.

Nielen na základe porovnania tohto stručného personálneho ohodnotenia navrhovateľa, v porovnaní s jeho obrazom, ktorý vytvoril materiál „Vyhodnotenie I.“ je možné konštatovať, že materiál „Vyhodnotenie I.“ hrubo nepravdivými a hrubo skresľujúcimi a osočujúcimi údajmi zasiahol do práv navrhovateľa na ochranu osobností.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, každá fyzická osoba a dokonca aj sudca, má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä život a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Bolo preukázané, že materiál „Vyhodnotenie I.“ mimoriadne hrubo narušil občiansku česť navrhovateľa, a bola výrazne narušená jeho dôstojnosť, vážnosť a česť. Obsah tohto materiálu výrazne narušil najmä vzťah osôb, ktoré mali právo oboznámiť sa s obsahom „Vyhodnotenia I.“, a ktoré pracujú v oblasti justície, prokuratúry a advokácie, čím bolo ohrozené nielen postavenie navrhovateľa v spoločnosti, ale aj jeho budúce pracovné uplatnenie.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Obsahom „Vyhodnotenia I.“ došlo k zníženiu vážnosti navrhovateľa vo vzťahu ku kolegom a ostatným spoluobčanom, a bolo ohrozené jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Podľa ustálenej judikatúry podmienkou občiansko-právnej ochrany je už aj to, ak zásah do práva na ochranu osobnosti je potencionálne a objektívne spôsobilý takúto ujmu občanovi privodiť. V danom prípade však zníženie vážnosti navrhovateľa v spoločnosti a v jeho profesionálnom pracovnom prostredí nie je len hrozbou, ale faktom. Túto skutočnosť je možné ilustrovať aj na konkrétnom prípade, o ktorom navrhovateľ vypovedal na pojednávaní dňa 18.09.2012. Navrhovateľ sa ako sudca uchádzal o funkciu predsedu Krajského súdu v Žiline a deň pred pojednávaním, teda dňa 17.09.2012 bolo výberové konanie na túto funkciu. Dňa 13.09.2012 v televíznej relácii „Lampa“ bolo všetkým poslucháčom pripomenuté, že jedným z kandidátov

na funkciu predsedu krajského súdu je navrhovateľ ako kontroverzný sudca, o ktorom sa v roku 1999 písalo v novinách. Odvtedy uplynulo už 13 rokov. Po tomto odsudzujúcom vystúpení v televízii sa navrhovateľ kandidatúry na túto funkciu vzdal. To je dôkazom, že jeho povesť bola tak vážne narušená, že dôsledky toho musí znášať aj po 13 rokoch. Na tomto znížení vážnosti navrhovateľa sa menším podielom bezpochyby podieľali aj nepravdivé informácie, ktoré boli obsahom materiálu „Vyhodnotenie I." a šírili sa prostredníctvom osôb zúčastnených v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava.

12. Podľa § 65 Zákona číslo 141/1961 Zb. o trestom poriadku, obvinený, poškodený a zúčastnená osoba i obhajcovia a splnomocnenci majú právo nazerať do spisov s výnimkou zápisnice o hlasovaní a časti spisu obsahujúceho údaje o totožnosti svedka a krycie údaje o totožnosti agenta. Robiť si z nich výpisky a poznámky, a obstarávať si na svoje trovy kópie spisov a ich časti. Také isté právo majú zákonný zástupcovia obvineného, poškodeného a zúčastnenej osoby ak tieto osoby sú pozbavené spôsobilosti na právne úkony, alebo ak ich spôsobilosť na právne úkony je obmedzená. Iné osoby tak môžu robiť so súhlasom predsedu senátu a v prípravnom konaní so súhlasom prokurátora, vyšetrovateľa, alebo policajného orgánu, len ak je to potrebné na uplatnenie ich práv.

Podľa § 65 ods. 4 Tr. poriadku, práva štátnych orgánov nazerať do spisov podľa iných zákonných predpisov nie sú ustanovením predchádzajúcich odsekov dotknuté.

Podľa Článku 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanoveným zákonom.

Podľa Článku 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa Článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného rodinného života.

Podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním, alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Podľa Článku 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, listové tajomstvo, tajomstvo prepravných správ a iných písomností, a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa Článku 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nikto nesmie porušiť listové tajomstvo, ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uschovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou alebo iným spôsobom, výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom, alebo iným podobným zariadením.

13. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že boli porušené práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, ktoré sú súčasťou základných ľudských práv a slobôd. Bolo porušené jeho právo na nedotknuteľnosť osoby a súkromia protiprávnym odpočúvaním jeho telekomunikačnej prevádzky. Tak, ako každý občan aj navrhovateľ má podľa Článku 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Toto jeho právo bolo konaním štátu vážnym spôsobom porušené. V rozpore s citovaným článkom ústavy bolo do práv na ochranu navrhovateľa zasiahnuté tým, že materiál „Vyhodnotenie I.", ktorý bol vedený v režime „tajné", z prostredia polície unikol a bol použitý pre politické a propagandistické ciele, navrhovateľa čo najviac zdiskreditovať a odstrániť ho z verejného života narušením jeho dobrej povesti a dobrého mena. Za mimoriadne závažné považuje súd okolnosti, za ktorých došlo k zásahu do práv na ochranu osobnosti navrhovateľa, a to porušením zákonov tohto štátu na ochranu utajovaných skutočností a na ochranu súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov.

Ochranu utajovaných skutočností veľmi podrobne a prísne upravuje Zákon číslo 215/2004 Z.z.. Zákon vymedzuje predpoklady na vznik oprávnenia oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami, a pre ten účel vyžaduje preukázanie bezúhonnosti takejto osoby a preukázanie jej bezpečnosti a spoľahlivosti.

Podľa § 14 ods. 1 citovaného zákona, za bezpečnostne spoľahlivú osobu sa nepovažuje ten, kto uviedol nepravdivé údaje v osobnom dotazníku, v bezpečnostnom dotazníku, alebo pri bezpečnostnom

pohovore, a kto bol pracovne zaradený a aktívne vykonával činnosť v štruktúrach bývalej štátnej bezpečnosti.

Zákon ďalej predpisuje pre osobu oprávnenú oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami aj absolvovanie bezpečnostnej previerky (§ 15 citovaného zákona) a postup pri vykonávaní týchto bezpečnostných previerok. Podrobným spôsobom upravuje aj technické prostriedky pre prevádzku a ich certifikáciu a bezpečnostný projekt. Za účelom ochrany utajovaných skutočností bol zriadený aj osobitný štátny úrad. Ustanovenie § 70 citovaného zákona podrobne vymedzuje jeho pôsobnosť na úseku ochrany informácií a utajovaných skutočností. Zákon podrobne upravuje aj kontrolu a zodpovednosť za porušenie povinností pri ochrane utajovaných skutočností, a to nielen pre štátne orgány ale aj pre niektoré iné osoby. Ochranu pred zásahom do súkromia občanov podrobným spôsobom upravuje aj Zákon číslo 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov.

Ustanovenie § 1 citovaného zákona, upravuje podmienky použitia informačno-technických prostriedkov bez predchádzajúceho súhlasu toho komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý informačno-technický prostriedok používa.

Podľa § 7 citovaného zákona, podrobným a rigoróznym spôsobom upravuje aj používanie zvukových, obrazových záznamov vyhotovených použitím informačno-technických prostriedkov.

Podľa tohto ustanovenia možno takýto zvukový záznam postúpiť len vecne a mieste príslušnému štátnemu orgánu, ak záznam môže byť dôkazom v konaní vedenom pred príslušným štátnym orgánom v medziach jeho zákonným ustanovením právomoci. Vecne a miestne príslušný štátny orgán, ktorému bol záznam postúpený, nesmie vyhotoviť kópiu záznamu ani záznam, alebo jeho prepis poskytnúť k nahliadnutiu, či k skopírovaniu inej osobe, inému štátnemu orgánu, alebo orgánu územia samosprávy, alebo inej samosprávy.

Podľa § 8 citovaného zákona, použitie informačno-technického prostriedku, vyhotovenie záznamu alebo skopírovanie záznamu, ktoré sa uskutoční v rozpore s týmto zákonom, zakladá zodpovednosť štátu, ako aj osoby ktorá zákon porušila tak, že nezákonné správanie nariadila, schválila alebo sa ho inak dopustila.

Štát reprezentovaný Ministerstvom vnútra SR prostredníctvom podriadených zložiek polície citované zákony o ochrane utajovaných skutočností a ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov, ktoré sám schválil v súdenom prípade nerešpektoval. Takéto konanie štátu, ktoré umožňuje polícii, aby písomnosti, ktoré sú podľa zákona utajené, boli používané ako prostriedok politického boja a primitívnych intríg, zasiahlo do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa a spôsobilo mu nemajetkovú ujmu. Jedná sa o svojvoľný nedisciplinovaný postoj štátu, ktorý neuznáva autoritu zákona a poriadok, ktorý by mal podľa citovaných zákonov platiť v režime ochrany utajovaných skutočností. V dôsledku takéhoto konania (nečinnosti), ktoré je v rozpore so zásadami právneho štátu, bol materiál „Vyhodnotenie I.“ používaný proti navrhovateľovi, došlo k poníženiu jeho osoby a narušenie jeho povesti a občianskej cti, a výrazne sa mu sťažilo aj jeho profesionálne uplatnenie.

Podľa článku 1 Ústavy Slovenská republika je zvrchovaný demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu, ani náboženstvo.

Podľa článku 2 ods. 1 Ústavy štátna moc pochádza od občanov, ktorí ju vykonávajú prostredníctvom svojich volených zástupcov, alebo priamo.

Podľa článku 2 ods. 2 štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Právny štát je taký štát, v ktorom vládne právo. Štátne orgány môžu postupovať len na základe práva a len spôsobom ustanoveným právom. Občanom je dovolené všetko, okrem toho, čo zakazujú zákony, štátnym orgánom sa dovoľuje len činnosť na základe zákonov a v ich medziach. Nad právom nemôže stáť štátna moc reprezentovaná štátnymi orgánmi. Právny štát zasahuje do sféry ľudských a občianskych práv i slobôd len do tej miery, pokiaľ je to nevyhnutné a len na základe Ústavy a zákonov. Slobodu človeka obmedzuje len v minimálnej miere. Občan nemôže byť závislý od toho, kto je práve pri moci, ale

od zákona. Základným znakom právneho štátu je aj existencia kontroly moci a systém ochrany práva a garancia a rešpektovanie základných ľudských práv a slobôd.

V danom prípade štát v rozpore s Ústavou nedostatočným spôsobom zabezpečil kontrolu moci, ktorú zveril Ministerstvu vnútra. Štát riadnym spôsobom nezabezpečil kontrolu ochrany utajovaných skutočností aj napriek tomu, že táto kontrola je podrobne upravená v Zákone č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností. Za účelom kontroly utajovaných skutočností bol síce zriadený osobitný štátny úrad, ktorý však nie je schopný efektívne zabezpečiť ochranu pred zásahmi do súkromia občanov. Ochranu súkromia občanov pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov má zabezpečiť Zákon č. 166/2003 o ochrane súkromia (o ochrane pred odpočúvaním). Vykonávanie kontroly tejto ochrany však nie je reálne zabezpečované. Výkon štátnej moci v časti zverenej Ministerstvu vnútra nie je vykonávaný v súlade s Ústavou, ako aj citovanými zákonmi, ktoré majú chrániť občanov. Môže to byť dôsledkom toho, že funkcie v štátnej správe sa obsadzujú nie na základe schopnosti a odbornosti, ale na základe politických kritérií (lojalita voči aktuálne vládnucej štruktúre), ale aj v dôsledku nedostatočnej legislatívy štátu (Zákon č. 215/2004 Z.z. a Zákon č. 166/2003 Z.z.). Príčinou môžu byť aj nedostatky organizačnej štruktúry štátneho orgánu v oblasti vnútornej správy. Z uvedeného vyplýva, že úlohou právneho štátu (článok 1 bod 1 Ústavy) je kontrolovať a obmedzovať zásahy verejnej moci do súkromného života každého nositeľa tohto práva a vytvoriť také podmienky, ktoré by znemožňovali neoprávnené zásady verejnej moci do práv na súkromie a to reálnym a efektívnym zabezpečovaním kontroly výkonu verejnej moci pri používaní informačno-technických prostriedkoch a zabrániť úniku utajovaných skutočností pre potreby súkromných lobistických skupín tak, aby utajované skutočnosti nemohli byť použité ako prostriedok politického boja, alebo na realizáciu obchodných zámerov. Z uvedených dôvodov je štát spôsobilým účastníkom konania a v danom prípade je nositeľom práv a povinností, ktoré sú predmetom tohto sporu. Štát je povinný zabezpečiť efektívnu ochranu občanov protizákonným únikom utajovaných skutočností a pred neoprávneným používaním informačno-technických prostriedkov na súkromné účely. Z týchto dôvodov je štát v spore pasívne legitimovaný a žalobca sa oprávnene voči nemu domáha práva na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla zásahom do práva ochranu jeho osobnosti.

Vecnou legitimáciou sa v teórii práva rozumie stav podľa hmotného práva, podľa ktorého účastník konania je subjektom práv a povinností, ktoré sú predmetom sporu. Povinnosť štátu zabezpečiť na území Slovenska existenciu právneho štátu (článok 1 ods. 1 Ústavy) si štát efektívnym spôsobom neplní a k úniku utajovaných skutočností veľmi často dochádza aj v iných oblastiach. Pomerne často dochádza k úniku utajovaných informácií na daňových úradoch, v bankách, ale aj na iných orgánoch štátnej správy, najmä v súvislosti s verejným obstarávaním. K úniku utajovaných informácií pre súkromné obchodné účely dochádza vo veľkom najmä v samosprávach. Úlohou štátu je vykonať legislatívne, personálne a organizačné opatrenia v súlade s Ústavou tak, aby sa Slovensko v plnom rozsahu stalo právnym štátom. Druhá možnosť je článok 1 ods. 1 Ústavy zrušiť.

Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku č.k. 14C/161/2003 - 789 zo dňa 18.09.2013 v spore, kde manželka žalobcu a jeho dcéry žalovali Slovenskú republiku v dôsledku zásahu do ich práva na ochranu osobnosti protizákonným odpočúvaním ich telefonických hovorov s A.. S. S. (v súdenej veci žalobca). Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že pasívne legitimovaným v danej veci je štát, t.j. Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra, pretože negatívna povinnosť štátu spočíva v obmedzení zásahov verejnej moci do súkromného života každého nositeľa tohto práva. V záujme ochrany súkromia občanov má štát pozitívnu povinnosť podniknúť všetky kroky proti porušovaniu tohto práva a vytvoriť také podmienky, ktoré by znemožňovali neoprávnené zásahy verejnej moci do práva na súkromie. V tejto súvislosti krajský súd poukázal aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III US 80/08 - 28 zo dňa 27.05.2008.

Právny názor, že štát môže byť nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (byť pasívne legitimovaný) len v tých prípadoch, ak sám štát zákonom takúto zodpovednosť založí (napríklad Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci) nepovažuje súd za správny. Ustanovenia § 11 a nasledovných Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti a ani iný právny predpis nevylučujú, aby za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti zodpovedal štát. V danom prípade bolo preukázané, že štát riadne nezabezpečil niektoré základné požiadavky pre fungovanie právneho štátu (únik utajovaných skutočností) a z toho dôvodu v tomto prípade zodpovedá za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti žalobcu (je pasívne legitimovaný).

14. V tomto spore si navrhovateľ uplatňuje len náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v rozsahu spôsobenom osočujúcimi údajmi obsiahnutými v materiáli „Vyhodnotenie I.“. Ujma, ktorá bola spôsobená navrhovateľovi na jeho právach na ochranu osobnosti materiálom „Vyhodnotenie I.“ a to vo vzťahu k množstvu osôb, ktoré sa o utajenom materiáli „Vyhodnotenie I.“ dozvedeli v trestnom konaní, bezpochyby zodpovedá právu navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3.319,39 €. Pri určovaní výšky náhrady súd prihliadol na okolnosti, za ktorých utajený materiál polícia protiprávne používala pre politické ciele. Spôsob, akým došlo zo strany štátu k zásahu do práv na ochranu osobnosti je extrémny a v právnom štátne sa nepraktizuje.

Z týchto dôvodov súd navrhovateľovi priznal právo na nemajetkovú ujmu voči štátu v uplatnenej výške 3.319,39 €. Zásah do práv na ochranu osobnosti žalobcu bol mimoriadne intenzívny a spôsob, akým bol vykonaný, sa dá označiť za extrémny. S prihliadnutím na obmedzený okruh ľudí, ktorí boli svedkami takéhoto protiprávneho zásahu, súd považuje nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu vo výške 3 319,39 € za primeraný a to aj v porovnaní s nárokom žalobcu, ktorý si uplatnil v konaní sp. zn. 15Ct/55/2003 na Okresnom súde Bratislava III vo výške 199 163,51€. V tomto spore bol uplatnený nárok v neporovnateľne vyššej sume, čomu zodpovedá aj okruh osôb, u ktorých bola vážnosť a česť žalobcu poškodená. V tomto prípade bol kompromitujúci utajený materiál základom pre ohováranie žalovaného v týždenníku Moment v novembri 1999 a adresátom bola široká verejnosť. O tomto nároku žalobcu na ochranu osobnosti náhradou nemajetkovej ujmy vo výške 199 163,51 € ešte nebolo právoplatne rozhodnuté. Súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v súdenom prípade vo výške 3 319,39 € predstavuje len 1,6 % z nárokovanej sumy 199 163,51 € a proporcionálne zodpovedá intenzite zásahu do práv žalobcu na ochranu osobnosti, ktorý je limitovaný počtom osôb, ktoré boli oboznamované s protiprávne zverejneným utajovaným materiálom „Vyhodnotenie I“. Rozsah a intenzita zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcu protiprávnym zverejňovaním utajovaných informácií je podrobne popísaný v bode 10 tohto odôvodnenia. Popisným spôsobom je možné intenzitu a rozsah zásahu štátu do práv na ochranu osobnosti žalobcu vyjadriť len čiastočne. Z toho dôvodu je dôležité oboznámiť sa s materiálom „Vyhotovenie I“ a prečítať si zápisnice o pojednávaní v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 6T/47/2007. Zo zápisníc o pojednávaní je zrejmý aj okruh osôb, v očiach ktorých bol žalobca kompromitovaný protiprávne zverejneným utajeným materiálom. Takto preukázaným rozsahom zásahu do práv žalobcu, by zodpovedala aj náhrada nemajetkovej ujmy vo vyššej než žalovanej sume.

15. Navrhovateľ nemohol vedieť, kedy došlo k zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti tým, že novinárka K. počas jej výsluchu dňa 17.06.2004 predložila kompromitujúci materiál „Vyhodnotenie I“. Týmto dňom však k faktickému zásahu do práv na ochranu osobnosti navrhovateľa nedošlo. K zásahu do jeho práv dochádzalo až neskôr a to postupne tak, ako sa účastníci trestného konania, ich právni zástupcovia, znalci a poškodení s týmto materiálom oboznamovali a to jednak formou nahliadnutia do trestného súdneho spisu, alebo počas súdnych pojednávaní.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty v občianskoprávnych vzťahoch, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti.

Podľa prevládajúcej súdnej praxe je právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka) právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje.

Navrhovateľ sa o zásahu do práv na ochranu jeho osobností v súvislosti s materiálom „Vyhodnotenie I.“ dozvedel dňa 21.03.2007, keď v postavení poškodeného nahliadol do trestného spisu a s týmto materiálom sa oboznámil. Žalobu podal následne dňa 01.08.2007, teda pred uplynutím trojročnej premlčacej lehoty. Vzhľadom na to, že sporný materiál „Vyhodnotenie I.“ bol utajený, navrhovateľ v tom

čase nemohol vedieť, kto za zásah do práva na ochranu jeho osobnosti zodpovedá a preto žaloval tri subjekty, a to Slovenskú republiku, Ministerstvo vnútra SR a Krajské riaditeľstvo PZ v Banskej Bystrici. K zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcu došlo v dôsledku protiprávneho úniku utajených informácií, ktoré boli obsahom materiálu „Vyhotovenie I". Tento materiál do vyšetrovacieho spisu predložila pri svojom výsluchu dňa 17.06.2006 obvinená T. K., čím sa vytvorila potenciálna možnosť zásahu do práva na ochranu osobnosti žalovaného. K samotnému zásahu do týchto práv však v tom čase výrazným spôsobom nedošlo . K zásahu do práv na ochranu osobnosti začalo postupne dochádzať až neskôr v trestnom konaní. Dôkazom o tom sú zápisnice o pojednávaní v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 6T/47/2007. Žaloba v tejto trestnej veci bola podaná na okresný súd dňa 24.05.2007. Zásahom do práv na ochranu osobnosti žalobcu dochádzalo postupne a táto skutočnosť vyplýva aj zo zápisu o prvom verejnom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 03.10.2007. Na tomto pojednávaní bola prvýkrát čítaná časť materiálu „Vyhotovenie I". S týmto kompromitujúcim utajeným materiálom sa oboznamovali okrem sudcu, prokurátora, obžalovaných aj viacerí obhajcovia, poškodení svedkovia a splnomocnení zástupcovia tak, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní. Zásah do práva na ochranu osobnosti týmto materiálom vyplýva aj z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo na Okresnom súde Bratislava I dňa 07.12.2007, dňa 22.01.2008 a dňa 07.03.2008. Z uvedeného vyplýva, že zásahom do práv na ochranu osobnosti žalobcu obsahom materiálu „Vyhotovenie I" dochádzalo postupne a to prvýkrát na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 03.10.2007. K zásahom do práv na ochranu osobnosti žalobcu došlo výraznejším spôsobom až po podaní obžaloby, ktorú Okresná prokuratúra Bratislava I podala na Okresný súd Bratislava I dňa 24.05.2007 a v miere rozhodujúcej pre podanie žaloby až na pojednávaní dňa 03.10.2007. Žalobca podal žalobu na konajúci súd dňa 01.08.2007 ešte predtým, než všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť. V čase podania žaloby zásah do práva žalobcu ešte v miere, ktorá podmieňuje nárok na náhradu finančnej ujmy neexistoval. Materiál „Vyhotovenie I" sa síce vo vyšetrovacom spise už nachádzal, ale podstatným spôsobom do práv na ochranu žalobcu nezasahoval. Z uvedeného vyplýva, že všeobecná premlčacia lehota na uplatnenie práva žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy neuplynula.

Na základe popísaných dôvodov súd rozhodol tak, že žalovaný a to Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3 319,39 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

16. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 v spojení s § 262 Civilného sporového poriadku a navrhovateľovi, ktorý bol v spore úspešný, priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia osobitným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, ktorý ho vydal.
Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa § 366 C.s.p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.